

LA RÀDIO MUNICIPAL TÉ DRET A VIURE

La campanya està servida... Sota eslògans com «La radio privada es transparente en su gestión y juega limpio», «La privada es independiente gracias a la autofinanciación», «La radio privada es garantía de libertad», o amb d'altres més expeditius com «La radio pública responde a intereses políticos», el sector de la ràdio comercial o privada ataca pel dret.

Al cap i a la fi, és una plana més de la llarga i atrafegada història de les emissores municipals.

Des de l'obertura de la primera emissora municipal fa més de deu anys, s'han orquestrat tot un regitzell de campanyes per part d'alguns sectors i encaminades a desestabilitzar la consolidació d'aquest fenomen de la comunicació social que són les emissores municipals.

Primer: la indefinició política davant uns mitjans que no deixaven clar quin valor polític comportaven (sembla que això s'està superant).

Segon: La llarga lluita per a la legalització (procés que encara no s'ha acabat del tot).

Tercer: l'escomesa frontal d'entitats que es diuen representatives d'interessos generals i que reclamen taxes legals a uns mitjans sense marc legal.

Ara la campanya, anunciada sense subterfugis, promoguda pel sector privat de la radiodifusió, que tot i que dirigeix el seu punt de mira cap a la ràdio pública en

general, el cert és que no enganya a ningú que el que ha mogut aquesta iniciativa de la ràdio privada és el Projecte de Llei d'Organització i Control de les Emissores Municipals que ha d'aprovar el Congrés, el projecte de la qual és favorable a l'emissió de publicitat per part de les emissores municipals.

L'Associació Espanyola de Radiodifusió Privada (AERP), justifica la seva protesta contra aquesta llei pel fet que les emissores municipals entrin en el mercat comercial. No entraré en consideracions en aquest aspecte, ja que crec que queda clar en el manifest fet públic per l'Associació d'Emissores

Municipals de Catalunya (EMUC).

El que des de la meua opinió preocupa veritablement a aquest sector de la ràdio privada, no és tant el repartir el que anomenen «pastís publicitari», que per altra banda, la part assequible a les emissores municipals és ínfim en comparació amb el que gira aquest sector, sinó que el centre d'aquesta postura radical es troba en l'audiència que dia a dia segueix la freqüència de les emissores municipals, que amb el temps i malgrat tots aquests entrebancs saben millorar la qualitat del seu servei social, un servei que és l'únic objectiu de benefici que persegueix una emissora municipal.

D'altra banda penso que és llastimós que, mentre per un costat el fenomen de les emissores municipals a Catalunya i Espanya és analitzat per estudiosos de la Comunitat, al país, aquestes emissores hagin de justificar constantment la seva existència, lluitant contínuament per la seva supervivència.

D'una manera o altra, la campanya d'aquest sector de la ràdio comercial ha d'estar abocada al silenci social, perquè sinó, de res hauran servit deu anys de lluita i de treball per a la implantació d'un dret constitucional: l'existència de les emissores municipals.

MANEL CERDÀ I ALSINA
Director de Ràdio Palamós
Emissora Municipal

EL MANIFEST DE L'E.M.U.C.

1. La ràdio municipal és un dret basat en la Constitució i en la Llei de Bases de Règim Local, un dret dels ciutadans de disposar d'informació suficient sobre la realitat local, i inscrita dins l'obligació dels ajuntaments de facilitar la informació i participació dels habitants del municipi. La ràdio municipal és un dels mitjans més idonis per a aquestes finalitats.

2. Atès que la majoria d'ajuntaments—especialment els de les poblacions que per les seves característiques més necessiten la ràdio local—no disposen de recursos suficients per afrontar tot el cost d'aquest servei, és imprescindible deixar obert el seu finançament a través de la publicitat.

3. El mateix comerç local no pot accedir a les grans cadenes, mentre la ràdio municipal és el mitjà adequat per a la promoció econòmica de la pròpia comarca.

4. Pensem que és un error de la ràdio privada el pensar

que la publicitat que va a la ràdio municipal redueix el pastís «que correspon a la ràdio privada», ja que es tracta de mitjans diferents i d'àmbits diferents. Segurament l'autèntica preocupació està en la porció d'audiència que pren la ràdio municipal, però en el joc lliure del dial l'oient està obert a totes les opcions.

5. Demanem a la ràdio privada una actitud oberta d'acceptació i de col·laboració, en lloc d'aquestes accions agressives contra la ràdio municipal, i en general, contra la ràdio pública.

6. Confiam plenament que els diferents grups parlamentaris del Senat, donaran la seva aprovació al text aprovat pel Congrés, consolidant així un dels fenòmens de comunicació més genuïns i més progressistes del nostre país, arrelat a cada poble, vila i ciutat, i eina important de l'aprofundiment democràtic.

23 de febrer de 1991